

2. Kvartal • 2025 • Den sørasiatiske Stillehavsddivisjon

barnas **misjon**

barnas misjon

2. kvartal 2025

Den sørasiatiske Stillehavsddivisjon

På forsiden: Shim-Shim var redd og nervøs på sin første skoledag ved Korat Adventist International School i Thailand. Så ba hun til Gud om hjelp. (s. 16.)

Innhold

Thailand

4 Den beste bursdagsgaven | 5. april

6 Å hjelpe, eller ikke | 12. april

8 Bønn om å møte pappa | 19. april

10 Barn uten hjem | 26. april

12 En cupcake å dele | 3. mai

14 Et godt eksempel | 10. mai

16 Skummel første dag | 17. mai

18 Avstand, akselerasjon og hastighet |
24. mai

20 Ingen kake, ingen pannekaker | 31. mai

22 Rike barn | 7. juni

Filippinene

24 Et nytt hjerte | 14. juni

26 Klø, klø, klø | 21. juni

Indonesia

28 Trettende sabbat: Mirakel til sjøs |
28. juni

31 Fremtidige trettende
sabbatsprosjekter

31 Lederens ressurser

32 Kart

Mulighetene

13. sabbats offer dette kvartalet går til å støtte fire prosjekter i Den sørasiatiske Stillehavsddivisjon:

- Førskole, Myanmar Union Adventist Seminary, Myaungmya, Myanmar
- Life Hope Center, Yangon, Myanmar
- Helseklinikk, Brunei
- Papua Adventist Theology College, Nabire, Indonesia

Kjære sabbatsskoleleder,

Dette kvartalet kommer fortellingene fra Den sørasiatiske Stillehavsddivisjon, som fører tilsyn med Syvendeds Adventistkirkens arbeid i 11 land: Brunei, Kambodsja, Indonesia, Laos, Malaysia, Myanmar, Filippinene, Singapore, Thailand, Øst-Timor og Vietnam. Regionen er hjemsted for 682 millioner mennesker, inkludert 1,7 millioner syvendedsadventister. Det er et forhold på én adventist for hver 404 personer. En del av et spesialtilbud samlet inn den siste trettende sabbaten i dette kvartalet vil gå til å støtte fire prosjekter i Brunei, Myanmar og Indonesia.

Spesielle innslag

Hvis dere vil gjøre sabbatskolen enda mer spennende og levende, har vi bilder og annet materiell som hører til hver fortelling.

I tillegg til dette, kan dere laste ned en PDF av den engelskspråklige utgaven, Children's Mission, her: bit.ly/childrensmisson, og Mission Spotlight-videoer her: bit.ly/missionspotlight.

Husk at det ikke er nødvendig å lese opp misjonsfortellingen nøyaktig slik den står i bladet. Disse fortellingene er ment til bruk hos barn i alderen 6 til 12 år, så føl dere fri til å tilpasse språket og innholdet så det passer til aldersgruppen i sabbatskolegruppen deres.

Takk for at dere oppmuntrer barna til å tenke misjon!

Serene, 5, viser et spill til Andrew McChesney på Korat Adventist International School i Thailand. Les hvordan hun lærte om Gud på side 14.

Thailand | 5. april

Den beste bursdagsgaven

April

April mistet nettbrettet sitt.

Den 8 år gamle jenta trengte det veldig mye fordi hun måtte gjøre leksene sine. Hver kveld studerte hun på nettet i tre timer med en lærer som hjalp henne med leksene. Læreren hjalp henne med å gjøre oppgavene sine i Bibel. Læreren hjalp henne med oppgavene i samfunnsfag. Læreren hjalp henne med å gjøre oppgavene sine i grammatikk, lesing og naturfag. April trengte spesielt hjelp i naturfag fordi det var hennes vanskeligste fag.

Men denne kvelden kunne ikke April finne nettbrettet sitt noe sted. For å gjøre saken verre, neste dag ville være hennes niende bursdag. Hvordan kunne hun feire niårsdagen sin når nettbrettet hennes var borte?

Vanligvis la April nettbrettet på soverommet sitt for å lade på ettermiddagen. Men denne gangen gjorde hun ikke det, og hun visste ikke hvor det var.

April så på soverommet til foreldrene sine Ikke noe. Hun så inn i stua og kjøkkenet. Ingenting, ingenting. Klokken var nesten seks, og hun trengte å møte læreren sin på nett. Hva kunne hun gjøre? April gikk til mamma for å få hjelp.

"Jeg finner ikke nettbrettet mitt," sa hun. Mor visste at det var på tide for April å møte læreren sin på nettet. Så hun ga mobiltelefonen sin til April. Men hun ga også April en advarsel om at hun ikke kunne se på TV før hun fant nettbrettet sitt.

"Hvis du ikke finner nettbrettet, kan du ikke se på TV," sa hun.

April var ikke så bekymret for å ikke kunne se på TV. Hun var mer opprørt over at hun hadde mistet nettbrettet og måtte spørre mamma om mobilen.

Den kvelden, etter å ha fullført de tre timene med nettbasert undervisning og før hun la seg, ba April til himmelens Gud. Hun ba ham hjelpe henne med å finne nettbrettet hennes.

«Kjære Gud, vær så snill, hjelp meg med å finne nettbrettet mitt fordi jeg trenger det til studiene,» sa hun. Så sovnet april.

Mens hun sov, hadde hun en drøm. I drømmen så hun nettbrettet sitt ligge under sofaen i stua.

Om morgenen våknet April tidlig og husket umiddelbart hennes manglende nettbrett. Så husket hun at det var bursdagen hennes. Hvordan kunne hun feire bursdagen sin når nettbrettet hennes var borte?

April gikk på kjøkkenet for å drikke vann. Mens hun drakk, kikket hun rundt på kjøkkenet. Ikke noe. Intet nettbrett. Så fylte hun vannflasken og tok et par snacks til skolen. Samtidig så hun hele tiden rundt på kjøkkenet etter nettbrettet. Ikke noe.

Plutselig husket April drømmen fra natten før. I drømmen hadde hun sett nettbrettet ligge under sofaen i stua. April løp til stua og huket seg ned for å se under sofaen.

Da så hun det! Der var det! Det tapte nettbrettet ble funnet!

April var veldig glad. Hun smilte like lyst som morgensolen utenfor vinduet. Gud hadde besvart hennes bønn. Dette var den beste bursdagsgaven noensinne!

Hun ba umiddelbart til Gud og takket ham for at han hjalp henne med å finne nettbrettet. "Kjære Jesus, jeg vet at du er den virkelige levende Gud," sa hun.

"Takk for at du hjalp meg med å finne nettbrettet mitt. Vær så snill og hjelp meg å være en god jente og ikke glemme noe."

April lærte først om himmelens Gud ved Korat Adventist International School i Thailand. Mange barn på skolen kommer fra familier som aldri har hørt om Gud, men de kommer til skolen for en god kristen utdanning. April, som går i fjerde klasse, lærte å be av læreren sin i bibeltimen. En del av det trettende sabbatsofferet var med på å bygge Aprils skole for flere år siden. Takk for ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet som vil hjelpe andre barn i Asia til også å lære om himmelens Gud som hører bøønner.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Korat (også kjent som Nakhon Ratchasima), Thailand, på kartet.
- Se en kort YouTube-video med April på: bit.ly/April-SSD.
- Vit at en del av det trettende sabbatsofferet i fjerde kvartal 2018 hjalp Korat Adventist International School, tidligere kjent som Adventist International Mission School, med å utvide til å bli en K-12-skole og flytte inn i en større skolebygning på et nytt campus.
- Last ned bilder for denne historien fra Facebook: bit.ly/fb-mq.
- Denne misjonsfortellingen illustrerer mål nr. 5 for åndelig vekst i Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo.org.

Thailand | 12. april

Å hjelpe, eller ikke

Kaopan

Har du hørt historien om den barmhjertige samaritan fra Bibelen?

Kaopan hørte om den barmhjertige samaritanen for første gang da han var 4. Han eide ikke en bibel. Han hadde aldri hørt bibelhistorier hjemme fordi familien hans ikke var kristen. Han hørte om den barmhjertige samaritan i sin syvendedags adventistbarnehage i Thailand.

Lille Kaopan lyttet med henrykt oppmerksomhet mens læreren fortalte historien om en mann som var på reise fra Jerusalem til Jeriko da han ble angrepet av røvere og etterlatt halvdød. Så kom det tilfeldigvis en prest nedover veien. Da presten så den sårede mannen, stoppet han ikke for å hjelpe, men gikk forbi på den andre siden. Etter det kom en levitt nedover veien. Han så på den skadede mannen og gikk også forbi uten å hjelpe. Men så kom en samaritan nedover veien. Han syntes synd på den sårede mannen. Han surret bandasjer rundt mannens sår, la ham på eselet og tok ham med til et vertshus. Der passet han den skadede mannen hele natten og betalte gjestgiveren for å ta seg av ham dagen etter.

Kaopan var ikke overrasket over at presten og levitten ikke hadde stoppet for å hjelpe den sårede mannen. Hvorfor skulle de det? De kjente ham ikke, og de var opptatt. Men samaritanen overrasket ham. Han lurte på: "Hvorfor ville denne mannen hjelpe selv om han ikke tjente noe på det?"

Kaopan ble ferdig med barnehagen og begynte å studere på adventistskolen som lå i samme bygning som barnehagen. Han hørte historien om den barmhjertige samaritan flere ganger. Hver gang ble han overrasket over at samaritanen hadde hjulpet til selv om han ikke tjente noe på det. Så en dag, da han var 8 år, så han en mann som spurte om penger på en bensinstasjon. Kaopan og faren hans stoppet på bensinstasjonen for å fylle bensin på bilen, og så gikk de inn på bensinstasjonens butikk for å kjøpe noe. Da de kom ut, så Kaopan en mann sitte utenfor døren. Mannens klær var revet og skitne. Han sa ikke noe til Kaopan. Han så på en pappeske på bakken foran seg. I esken var det noen få mynter.

Kaopan husket historien om den barmhjertige samaritan. Han tenkte: «Den barmhjertige samaritan hjalp mannen selv om han ikke fikk tjente noe på det. Jeg skal prøve det. Det kan være en god avgjørelse, eller det kan være en dårlig avgjørelse. La oss finne ut.»

Kaopan vendte seg mot faren og spurte: "Kan jeg få penger?" Jeg vil gi den til den stakkars mannen."

"Jada," sa pappa og ga gutten en grønn seddel. Det var en 20-thailandske baht-seddel, verdt omtrent 16 norske kroner.

Kaopan la pengene i boksen.

Mannen i revne, skitne klær smilte. Han hadde gule, skjeve tenner. Så tok han hendene sammen for å si: «Takk». I Thailand tar folk hendene sammen for å si takk.

Kaopan svarte med å sette sine egne hender sammen. Mannen var eldre enn ham, og barn viser respekt for eldre mennesker i Thailand ved å sette hendene sammen.

Kaopan følte seg bra. Han hadde gjort mannen glad, og nå følte han seg også glad.

I det øyeblikket innså han at han hadde tatt en god avgjørelse. Da han ga penger til mannen, forventet han ikke noe tilbake. Men han hadde fått noe tilbake. Han hadde sett mannens lykke, og den lykken hadde gjort ham lykkelig. Ved å velsigne mannen fikk han en velsignelse tilbake.

I dag holder Kaopan på å ta eksamen fra Korat Adventist International School, hvor han lærte om den barmhjertige samaritan. Han vil alltid huske den barmhjertige samaritan. "Det er mennesker som trenger vår hjelp," sa han. "Du kan hjelpe dem eller ikke, men det er godt å hjelpe."

En del av et trettende sabbatsoffer var med på å bygge Korat Adventist International School i Thailand for flere år siden. Takk for ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet som vil hjelpe andre barn i Asia til også å lære om Gud og lykken som kommer av å hjelpe andre.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Korat (også kjent som Nakhon Ratchasima), Thailand, på kartet.
- Uttal Kaopan som: COW-paan.
- Se en kort YouTube-video med Kaopan på: bit.ly/Kaopan-SSD.
- Vit at en del av det trettende sabbatsofferet i fjerde kvartal 2018 hjalp Korat Adventist International School, tidligere kjent som Adventist International Mission School, med å utvide til å bli en K-12-skole og flytte inn i en større skolebygning på et nytt campus.
- Last ned bilder for denne historien fra Facebook: bit.ly/fb-mq.
- Vit at denne misjonshistorien illustrerer følgende mål for Syvendedags Adventistkirkens "I Will Go" strategiske plan: Misjonsmål nr. 2, "For å styrke og diversifisere adventisters oppsøkende misjon i store byer, på tvers av 10/40-vinduet, blant unådde og under- nådde folkegrupper, og til ikke-kristne religioner"; Åndelig vekstmål nr. 5, "Å disippelgjøre enkeltpersoner og familier til åndsfylte liv"; Åndelig vekstmål nr. 6, "Å øke deltakelse av barn, ungdom og unge voksne"; og åndelig vekstmål nr. 7, "Å hjelpe ungdom og unge voksne til å sette Gud først og eksemplifisere et bibelsk verdensbilde." For mer informasjon, gå til nettstedet: IWillGo.org.

Thailand | 19. april

Bønn om å møte pappa

Penny

Penny bor sammen med moren sin i Korat, Thailand. Hennes mor og far bor ikke sammen. Penny ønsket alltid å se faren sin. Hun lurte på hvordan han så ut. Hun lurte på hvordan han var.

Så spurte en av vennene hennes: "Hvor er faren din?"

"Jeg vet ikke," sa Penny, som var 8.

"Hvorfor vet du ikke det?" sa venninnen hennes.

"Jeg vet ikke," sa Penny.

"Gå og spør moren din," sa vennen.

"Ok."

Penny gikk til moren sin. "Hvor er faren min?" spurte hun.

Mamma stoppet en lang stund. "Han er langt, langt borte herfra," sa hun.

"Så hvor er han?" sa Penny.

"Langt, langt borte," sa mamma.

Penny fornemmet at mamma ikke ville snakke om pappa, så hun sa: «Glem det». Hun bestemte seg for å spørre mamma senere.

To år gikk. Da Penny var 10, spurte hun mamma igjen. Hun hadde ikke tenkt å spørre, men hun hadde tenkt på pappa i to år, og det skjedde bare en ettermiddag.

Det begynte da mamma ba Penny om å gjøre leksene sine. Penny ville ikke gjøre leksene sine fordi hun planla å gjøre det om morgenen. Så hun lagde en opprørt grimase. Mor likte ikke den opprørte grimasen.

«Slutt med det,» sa mamma.

Penny sa ikke noe, men hun fortsatte med det opprørte ansiktet.

"Hvis du ikke slutter, vil jeg ikke snakke med deg," sa mamma.

Penny ville ikke det. «Beklager,» sa hun.

"Det er greit," sa mamma.

«Neste gang skal jeg høre på deg,» sa Penny.

"OK," sa mamma.

Men innvendig følte Penny seg fortsatt opprørt over å få beskjed om å gjøre leksene sine. Så hun utbrøt: "Hvor er faren min?"

Mamma så overrasket ut, men hun svarte med en gang. "Pappa er i Bangkok," sa hun. "Jeg skal prøve å få e-posten hans, så får vi se om han svarer."

Med et lyst smil løp Penny for å gjøre leksene sine. Hun var glad fordi hun var sikker på at hun endelig ville se faren sin. Men da hun begynte på leksene, kom det en bekymringsfull tanke i hodet hennes. *Hva om pappa ikke får e-posten? Hva om han ikke svarer?*

Så husket Penny at hun hadde lært på skolen at hun kunne snakke med himmelens Gud om hva som helst, og han ville svare. Hun bøyde hodet og lukket øynene.

«Kjære Gud, vær så snill, finn faren min,» ba hun. "Jeg vil se ham."

Neste ettermiddag sa mamma at pappa hadde sendt en e-post som sa at han ville komme for å se Penny delta i en stor skolebegivenhet kalt Sports Day. Penny smilte bredt.

"Jeg er veldig glad!" utbrøt hun.

Mor smilte også. "Jeg er også glad," sa hun.

"Jeg gleder meg til Sports Day!" sa Penny.

Men hun måtte vente en hel uke på idrettsdagen. Hver dag den uken ba hun: "Kjære Gud, vær så snill å hjelpe meg å møte faren min."

Pappa kom til Sports Day, og Penny løp bort for å hilse på ham. "Hei, jeg heter Penny," sa hun. "Det er hyggelig å møte deg."

Hun ga ham en gave hun hadde laget - en liten boks som hun hadde brettet av brunt papir.

"Hei," sa pappa. "Jeg er faren din."

Pappa så på mens Penny spilte «Capture the Flag» og «Chair Ball» med klassekameratene. Så spiste de to lunsj sammen. Penny spiste en skolelunsj med nudler, og pappa spiste nudler som han hadde med seg. Penny ga pappa noen av nudlene hennes, og pappa ga Penny noen av nudlene sine. Så ga pappa Penny telefonnummeret sitt.

"Jeg savner deg hele tiden," sa han.

"Jeg savner deg også," sa Penny.

"Jeg elsker deg hele tiden," sa pappa. "Jeg kommer på besøk igjen."

Nå snakker Penny med faren sin hver dag på telefonen.

Hun snakker også med Gud hver dag på knærne. Hun sier til Gud: "Takk for at jeg fikk møte faren min."

Penny studerer ved Korat Adventist International School i Thailand, hvor mange barn, som henne, kommer fra familier som ikke har hørt om Gud. En del av et trettende sabbatsoffer for flere år siden var med på å bygge skolen. Takk for ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet som vil hjelpe andre barn i Asia å lære om Gud.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Korat (også kjent som Nakhon Ratchasima), Thailand, på kartet.
- Se en kort YouTube-video med Penny på: bit.ly/Penny-SSD. Se en YouTube-video av thailandske barn som spiller «Chair Ball»: bit.ly/chair-ball.
- Vit at en del av det trettende sabbatsofferet i fjerde kvartal 2018 hjalp Korat Adventist International School, tidligere kjent som Adventist International Mission School, med å utvide til å bli en K-12-skole og flytte inn i en større skolebygning på et nytt campus.
- Vit at denne misjonshistorien illustrerer følgende mål for Syvendedags Adventistkirkens strategiske plan «I Will Go»: Misjonsmål nr. 2, «Å styrke og diversifisere adventistenes misjoni store byer, på tvers av 10/40-vinduet, blant unådde og under- nådde folkegrupper, og til ikke-kristne religioner»; Åndelig vekst Mål nr. 5, "Å disippelgjøre enkeltpersoner og familier til åndsfylte liv"; Åndelig vekst mål nr. 6, "Å øke deltakelse av barn, ungdom og unge voksne"; og åndelig vekst-mål nr. 7, "Å hjelpe ungdom og unge voksne til å sette Gud først og eksemplifisere et bibelsk verdenssyn." For mer informasjon, gå til nettstedet: IWillGo.org.

Thailand | 26. april

Barn uten hjem

Peipei

Hvor er du fra? Peipei var ikke sikker på hvor han var fra.

Du skjønner, faren til Peipei var fra India, og moren hans var fra Filippinene. Men han følte ikke at han var fra India. Han følte ikke at han var fra Filippinene. I stedet kunne han tenke seg at han kom fra et land som var halvt India og halvt Filippinene. Det imaginære landet kan kalles Indippinene eller Philippia. Men det fantes ikke noe slikt land i verden.

Peipei var heller ikke sikker på hvor han kom fra fordi han aldri hadde bodd i India og han hadde aldri bodd på Filippinene. Peipei bor i Thailand. Han er en misjonærbarn, og han har bodd hele livet i Thailand. Faren hans jobber som misjonærlærer ved en syvendedags adventistiskole i storbyen Korat. Moren hans jobber også som misjonærlærer ved skolen.

En sabbatsettermiddag ble Peipei ganske forvirret da han måtte bestemme seg for hvor han kom fra. Han og de andre barna i speider-klubben deres skulle danne grupper og synge en sang på sitt eget språk. Speider-klubben hadde barn fra mange land: India, Filippinene, Thailand og andre steder. Peipei visste ikke hvilken gruppe han skulle bli med i. Barn fra India sang på hindi. Men Peipei snakket ikke hindi selv om faren hans var fra India. Barn fra Filippinene sang på tagalog. Men Peipei snakket ikke tagalog selv om moren hans var fra Filippinene.

Peipei visste hvordan man snakket engelsk, noe han snakket hjemme og på misjonsskolen. Han kunne også snakke litt thai, som han hadde lært på misjonsskolen.

"Hva skal jeg gjøre?" spurte han moren sin.

«Gå og bli med barna som synger på thai,» sa moren hans.

Peipei ble med de thailandske barna og sang en sang om Jesus på thai. Men han følte seg ikke særlig komfortabel. Thai føltes ikke som språket hans. Øynene hans ble triste, og skuldrene sank. En lærer så det triste ansiktet hans og gikk bort til ham.

"Hva er galt?" spurte hun.

"Lærer Ann, jeg vet ikke hvor jeg kommer fra," sa Peipei.

"Hva mener du?" sa hun.

"Jeg er halvt indisk, men jeg vet ikke hvordan jeg snakker hindi," forklarte Peipei. «Jeg er halvt filippinsk, men jeg vet ikke hvordan jeg snakker tagalog. Jeg bor i Thailand, men jeg kan bare litt thai. Av disse tre språkene kan jeg thai mest, men jeg er ikke komfortabel med å være i noen av disse gruppene. Jeg vet

ikke hvor jeg er fra."

Lærer Ann la en trøstende arm rundt Peipeis skuldre. Hun var født i Thailand, og hennes førstespråk var thai. Men hun snakket med ham på engelsk.

"Jeg er fra Thailand," sa hun. «I dag adopterer jeg deg og gjør deg offisielt til en thailandsk statsborger. I dag er du fra Thailand.»

Peipei rettet på skuldrene. Øynene hans ble lysere, og et smil spredte seg over ansiktet hans. I dag hadde han offisielt et hjemland. I dag var han fra Thailand.

Peipei kom tilbake til gruppen av syngende thailandske barn. Han var hjemme. Han åpnet munnen og sang glad med de thailandske barna om Jesus som en dag snart skulle ta dem med til deres nye hjem, himmelen.

Peipei er et misjonærbarn som studerer ved Korat Adventist International School i Thailand. Foreldrene hans er syvendedags adventister men mange barn på skolen kommer fra familier som aldri har hørt om Gud. En del av et trettende sabbatsoffer for flere år siden var med på å bygge skolen. Takk for ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet som vil hjelpe andre barn i Asia også å lære om Gud.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Korat (også kjent som Nakhon Ratchasima), Thailand, på kartet.
- Uttale Peipei som: PAY-pay.
- Etter historien spør du barna hvor de kommer fra. Finn hjemlandet eller landene deres på kartet. Fortell dem at Gud, i likhet med lærer Ann, adopterer oss som sønner og døtre inn i sin familie. Bibelen sier: "Gud var snill og bestemte at Kristus ville velge oss til å være Guds egne adoptivbarn" (Efeserne 1:5,).
- Vit at en del av det trettende sabbatsofferet i fjerde kvartal 2018 hjalp Korat Adventist International School, tidligere kjent som Adventist International Mission School, med å utvide til å bli en K-12-skole og flytte inn i en større skolebygning på et nytt campus.
- Les en misjonshistorie fra 2018 om Peipeis far, Yoyo, på: bit.ly/yoyo-ssd.
- Vit at denne misjonshistorien illustrerer følgende mål for Syvendedags Adventistkirkens strategiske plan "I Will Go": Åndelig vekstmål nr. 5, "Å disippelgjøre enkeltpersoner og familier til åndsfylte liv"; Åndelig vekst mål nr. 6, "Å øke deltakelse av barn, ungdom og unge voksne"; og åndelig vekstmål nr. 7, "Å hjelpe ungdom og unge voksne til å sette Gud først og eksemplifisere et bibelsk verdenssyn." For mer informasjon, gå til nettstedet: IWillGo.org.

Thailand | 3. mai

En cupcake å dele

Peipei

Peipei elsker lillesøsteren sin, Shim-Shim, veldig mye. Han elsker henne så mye at han ønsker å inkludere henne i alle de gode tingene som skjer i livet hans. Når han smiler, vil han at hun skal smile. Når han ler, vil han at hun skal le. Og når han får en spesiell godbit, vil han at hun skal få en spesiell godbit. Så da en venn hadde bursdag og feiret ved å gi Peipei en cupcake på skolen, ønsket Peipei også at hun skulle ha en cupcake.

På den store dagen i bursdagen tok bursdagsgutten med seg en haug med lekre cupcakes til Peipeis skole i Korat, Thailand, og satte dem på et klasseromsbord. De så så deilige ut med frosting på toppen. Hver gutt og jente tok en cupcake fra bordet. De skrellet ivrig av innpakningene og begynte å spise. Peipei tok også en cupcake fra bordet. Han ville også spise. Men så husket han lillesøsteren sin. Han ville at hun også skulle nyte en cupcake. Han så tilbake på bordet og så at det gjensto noen ekstra cupcakes. Han lurte på om han kunne ta en av de cupcakesene å gi til Shim-Shim hjemme.

Han gikk til læreren. "Kan jeg være så snill å få en av disse cupcakes?" spurte han.

Læreren så på Peipei. Hun forsto ikke at han ville ha en ny cupcake å gi til lillesøsteren sin. Hun trodde at han ville ha en ny cupcake til seg selv. Men hvis han tok en ny cupcake, ville kanskje de andre guttene og jentene i klassen også ønsket en ny cupcake. Det var ikke nok cupcakes til at alle guttene og jentene kunne ha en ny cupcake.

Læreren ristet på hodet. "Nei, det er bare nok cupcakes for hver gutt og jente i klassen vår til å ha en," sa hun.

Peipei så trist ned. Så så han på de andre guttene og jentene i klasserommet. De nøt fortsatt cupcakesene sine. Han så på cupcaken sin. Han ville også nyte den. Men han elsket lillesøsteren sin så høyt. Han bestemte seg for å spare cupcaken til henne. Han tok cupcaken til skrivebordet og satte den forsiktig i et hjørne der den ville være trygg og forsvarlig til han kunne ta den med hjem.

Læreren så det triste uttrykket i ansiktet til Peipei. Hun så ham gå på skrivebordet sitt. Hun så på mens han forsiktig la cupcaken til side uten å spise den. Hun dro til Peipei.

"Hvorfor spiser du ikke cupcaken din?" spurte hun.

Peipei forklarte at han lagret den til lillesøsteren sin. Han ville at hun også skulle glede seg over bursdagsfeiringen.

Nå forsto læreren hvorfor Peipei hadde bedt om en ny cupcake. Det var ikke fordi han ønsket å spise to cupcakes. Det var fordi han elsket lillesøsteren sin og ønsket å dele godbiten med henne. Da han ikke kunne ta en ny cupcake, hadde han bestemt seg for å gi cupcaken sin til henne.

Lærerens hjerte ble berørt av Peipeis offerånd. Hun gikk til bordet med cupcakes.

"Peipei, du kan ta en ny cupcake å gi til lillesøsteren din," sa hun. Peipeis ansikt lyste opp som solen. Han

smilte strålende da han tok en ny cupcake fra bordet. Nå kunne han nyte en cupcake - og lillesøsteren hans kunne også nyte en!

Nå, når en av Peipeis venner har bursdagsfest på skolen, gir læreren Peipei en ekstra godbit slik at han kan ta den med hjem til lillesøsteren sin.

Peipei er en misjonærunge som studerer ved Korat Adventist International School i Thailand. En del av et trettende sabbatsoffer for flere år siden var med på å bygge skolen. Akkurat som Peipei viste en offerånd ved å være villig til å gi sin cupcake til sin søster, kan vi vise en offerånd ved å gi opp noe for det trettende sabbatsofferet. Spør en voksen om ideer til hva du kan gjøre .

Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Korat (også kjent som Nakhon Ratchasima), Thailand, på kartet.
- Utfordre barna til å vurdere å ofre noe for det trettende sabbatsofferet. Et barn kan sette til side en del av lommepenge- ne i stedet for å bruke de på godteri. Eller barnet kan, med foreldrenes samtykke, hoppe over dessert og beløpet kan gå til kollekten
- Uttale Peipei som: PAY-pay.
- Les en misjonshistorie fra 2018 om Peipeis far, Yoyo, på: bit.ly/yoyo-ssd.
- Vit at Peipeis offerånd illustrerer prinsippet for misjonsmål nr. 1 i Syvendedags Adventistkirkens strategiske plan «I Will Go»: «Å gjenopplive konseptet med verdensomspennende misjon og offer for misjon som en livsstil som ikke bare invol- verer pastorer, men hvert menighetsmedlem, ung og gammel, i gleden ved å vitne for Kristus og gjøre disipler.» Hans misjonærfamilies arbeid i Thailand illustrerer misjonsmål nr. 2: «Å styrke og diversifisere adventisters misjon i store by- er, på tvers av 10/40-vinduet, blant unådde og under- nådde folkegrupper, og til ikke-kristne religioner.» For mer infor- masjon, gå til nettstedet: IWillGo.org.

Siameserkatter er hjemmehørende i Thailand, hvor de en gang var æret som kongelige kjæledyr i kongeriket Siam.

Thailand | 10. mai

Et godt eksempel

Serene

Serene elsket storesøsteren sin, Nehe. Uansett hva Nehe gjorde, fulgte Serene etter. Nehe var alt for Serene. Serene var 2 år gammel, og Nehe var 6.

En kveld krøp Serene til sengs med Nehe som hun alltid gjorde. De to små jentene lå i det mørke soverommet i hjemmet sitt i Korat, Thailand. Serene så på Nehe og så at hun hadde lukket øynene. Det var ikke uvanlig. Nehe lukket alltid øynene når hun ville sove. Men Nehe lå ikke stille som vanlig. Hun foldet hendene.

"Hva gjør du?" Hvasket Serene.

Nehe åpnet øynene.

"Jeg skal be," sa hun.

"Hva vil det si å be?" spurte Serene.

Serene og Nehes familie var ikke kristne. Som mange mennesker i Thailand, tilbad de andre guder. Men Nehe hadde begynt å gå på en syvendedags adventistiskole, og hun lærte på skolen hvordan hun skulle be til universets Gud.

Nehe fortalte søsteren at bønn snakket til universets Gud.

Serene likte lyden av det. "Jeg vil også be," sa hun. "Vis meg hvordan jeg skal be."

Nehe ba Serene lukke øynene og foldet hendene. Hun sa at slik forberedte hun seg til å snakke med universets Gud.

Serene foldet hendene og lukket øynene.

Så sa Nehe at hun kom til å påkalle navnet til universets Gud og snakke med ham i stillhet.

«Når du er ferdig med å snakke med ham, sier du: Amen,» sa hun.

Så lukket Nehe øynene og foldet hendene igjen, og hun ble stille mens hun snakket med universets Gud i sitt hjerte.

Serene kunne ikke høre hva Nehe sa. Men hun visste at Nehe snakket med universets Gud, og hun ønsket også å snakke med ham. Så hun lukket øynene og foldet hendene. Så ba hun for første gang i livet.

"Kjære Gud," sa hun og snakket stille i hjertet sitt der ingen menneskelige ører kunne høre. «Hjelp meg å være snill mot vennene mine og familien. Amen.

"Serene smilte fornøyd da hun var ferdig. Hun likte å snakke med universets gud. Hun bestemte seg for å snakke med ham hver dag.

Og det har hun gjort.

I dag er Serene 5 år og går i barnehage på den samme adventistiskolen der storesøsteren hennes lærte å be. Hun snakker med Gud hver kveld når hun legger seg. Hun ber ham hjelpe henne å være snill mot vennene, familien og barnehagelæreren. Hun ber ham også om å tilgi hennes synder. "Jeg er lei meg for de dårlige tingene jeg gjorde i dag," sier hun. «Vær så snill å tilgi meg. Amen."

Så sovner hun.

Om morgenen, når hun våkner, tenker hun ofte på Gud med en gang. Hun elsker å tenke på Gud. Mens hun ligger i sengen lurer hun på om Gud ser på henne. Hun lurer på om Gud ser på henne akkurat i det øyeblikket. Hun er sikker på at han gjør det. Bibelen sier: "Herrens øyne er på hvert sted og holder vakt over de onde og gode" (Ordspråkene 15:3).

Før hun hopper ut av sengen for å spise sin favorittfrokost, nudelsuppe, hvisker hun: «Takk, Gud!»

Serene går på Korat Adventist International School i Thailand, hvor mange barn, som henne, kommer fra familier som aldri har hørt om Gud. En del av et trettende sabbatsoffer for flere år siden var med på å bygge skolen. Takk for ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet som vil hjelpe andre barn i Asia også å lære om universets Gud.

Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Korat (også kjent som Nakhon Ratchasima), Thailand, på kartet.
- Se en kort YouTube-video med Serene på: bit.ly/Serene-SSD.
- Spør barna om de, som Serene, snakker med universets Gud hver kveld og morgen. Oppmuntre dem til å be regelmessig og også forestille seg at Gud alltid ser på dem og bryr seg om dem.
- Vit at en del av det trettende sabbatsofferet i fjerde kvartal 2018 hjalp Korat Adventist International School, tidligere kjent som Adventist International Mission School, med å utvide til å bli en K-12-skole og flytte inn i en større skolebygning på et nytt campus.
- Vit at denne misjonshistorien illustrerer følgende mål for Syvendedags Adventistkirkens strategiske plan «I Will Go»: Misjonsmål nr. 2, «Å styrke og diversifisere adventistenes misjon i store byer, på tvers av 10/40-vinduet, blant unådde og under- nådde folkegrupper, og til ikke-kristne religioner»; Åndelig vekst Mål nr. 5, "Å disippelgjøre enkeltpersoner og familier inn i åndsfylte liv"; og åndelig vekstmål nr. 7, "Å hjelpe ungdom og unge voksne til å sette Gud først." For mer informasjon, gå til nettstedet: IWillGo.org.

Nasjonaldyret i Thailand er den thailandske elefanten, nasjonalfisken den siamesiske kampfisken (bildet), og nasjonalfuglen er siamese fireback (en slags fasan).

Thailand | 17. mai

Skummel første dag

Shim-Shim

Husker du første skoledag? Var det skummelt? Var du nervøs? Hva kan du gjøre når du er redd eller nervøs?

Shim-Shim var et misjonærbarn som var redd og nervøs på sin første skoledag i Korat, Thailand. Hun hadde fått hjemmeundervisning i første klasse. Men nå sa mamma at hun var en stor jente og burde gå på skolen med de andre jentene og guttene på syvendedags adventistmisjonsskolen. Mor var en misjonær som underviste i femte klasse på skolen, så hun ville ikke vært så langt unna hvis Shim-Shim trengte hjelp.

Mor så at Shim-Shim var engstelig, og hun minnet henne på at Gud alltid var i nærheten hvis hun trengte hjelp. "Gud vil alltid være din venn," sa mamma. "Han vil alltid være der for deg når du trenger ham."

Shim-Shim var glad for påminnelsen. Men hun følte seg fortsatt redd og nervøs. Hun følte seg urolig i hele kroppen da hun tok på seg skoleuniformen for første gang. Hun likte den hvite og blå uniformen. Hun følte seg sjenerert, og hun var glad for at alle barna på misjonsskolen hadde den samme hvite og blå uniformen. På den måten ville hun ikke stikke ut.

Etter frokost dro Shim-Shim til skolen.

Det første hun fikk vite var at ingen bruker sko i skolebygningen. Sko bærer skitt, og den nye skolebygningen, som ble bygget ved hjelp av et trettende sabbatsoffer, var veldig ren. Så alle barna tok av seg skoene og la dem i et skap. I friminuttene tar barna på seg skoene igjen for å leke på lekeplassen. Så, når friminuttene var over, klappet de skoene sammen for å bli kvitt støvet og la dem tilbake i skapet til skolen var over.

Shim-Shim tok av seg skoene og la dem i skapet. Så ble hun med andre barn som gikk til klasserommene deres. Hun gikk veldig sakte mot klasserommet til andre klasse. Hun følte seg så redd og nervøs da hun nærmet seg døren. Før hun åpnet den, stoppet hun og ba.

"Kjære Gud," sa hun. «Vær så snill og hjelp meg å være snill så jeg kan være en fin jente i klassen. Amen.»

Inne i klasserommet kalte læreren Shim-Shim opp forann. Shim-Shim var en ny elev, og hun trengte å møte klassekameratene sine. Selv om Shim-Shim visste at Gud hadde hørt hennes bønn, følte hun seg nervøs da hun gikk opp foran. Fingrene hennes skalv.

"Hva heter du?" sa læreren.

"Jeg heter Shim-Shim," sa Shim-Shim.

Hun smilte og vinket til de andre barna.

"Klasse, dette er Shim-Shim," sa læreren.

"Hallo!" utbrøt alle barna sammen.

Shim-Shim likte hilsenen, men hun følte seg fortsatt litt redd og litt nervøs. Hva ville skje videre?

Morgentimene gikk raskt og Shim-Shim hadde grammatikk, engelsk og geografi. Hun likte å leke ute i gymti-

men.

Ved lunsjtid følte Shim-Shim at hun hadde gått på skolen i et helt år. Hun var ikke lenger redd. Hun følte seg ikke lenger nervøs. De andre barna var hyggelige, og hun hadde fått mange nye venner. Gud hadde besvart bønnes hennes, og Shim-Shim var super-superglad!

Selv misjonærbarn kan til tider bli redde og nervøse. Mens Shim-Shims foreldre er syvendedagsadventister, kommer mange barn ved Korat Adventist International School i Thailand fra familier som ikke har hørt om Gud. Når de blir redde og nervøse, vet de ikke at de kan be til ham. En del av et tidligere trettende sabbatsoffer gikk til denne skolen for å hjelpe flere barn å lære om Gud. Ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet vil også hjelpe barn å lære om Gud.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Korat (også kjent som Nakhon Ratchasima), Thailand, på kartet.
- Oppmuntre barna til å være som Shim-Shim og be til Gud hvis de er redde eller bekymret.
- Se en kort YouTube-video med Shim-Shim på: bit.ly/Shim-Shim.
- Vet at en del av det trettende sabbatsofferet i fjerde kvartal 2018 hjalp Korat Adventist International School, tidligere kjent som Adventist International Mission School, med å utvide til å bli en K-12-skole og flytte inn i en større skolebygning på et nytt campus.
- Les to historier om Shim-Shims bror, Peipei, andre steder i dette bladet. Last ned bilder for denne historien fra Facebook: bit.ly/fb-mq.
- Vit at denne misjonshistorien illustrerer følgende mål for Syvendedags Adventistkirkens strategiske plan "I Will Go": Åndelig vekstmål nr. 5, "Å disiplejøre enkeltpersoner og familier til åndsfylte liv"; Åndelig vekstmål nr. 6, "Å øke deltakelse av barn"; og åndelig vekstmål nr. 7, "Å hjelpe ungdom ... sette Gud først." For mer informasjon, besøk: IWillGo.org.

I jungelen i Thailand fins kjøttspisende planter som insektetende traktplante.

Thailand | 24. mai

Avstand, akselerasjon og hastighet

Naomi

Tretten år gamle Naomi trodde at hun kom til å stryke naturfagprøven på skolen sin i Thailand. Hun så på notatene på nettbrettet hjemme. Ingenting ga mening. Hun så ord som «avstand», «akselerasjon» og «hastighet». Hun kjente bekymringer vokse inni henne. Hun måtte bare få en god karakter på prøven. Fremtiden hennes avhenger av det. Hun ønsket å studere vitenskap. Men hvordan kunne hun komme inn på studie i vitenskap hvis hun strøk på naturfagprøven?

Naomi så på klokken. Det var sent. Hun måtte legge seg. Men prøven var dagen etter. Hun så tilbake på nettbrettet sitt. Igjen så hun bare forvirrende ord som «avstand», «akselerasjon» og «hastighet».

"Aghhhh!" utbrøt hun fortvilet.

Hun følte seg desperat. Hva kunne hun gjøre? Foreldrene hennes sov, så hun kunne ikke be dem om hjelp. Hun kunne ikke be vennene sine om hjelp fordi de heller ikke forsto avstand, akselerasjon og hastighet.

Så dukket en idé opp i hodet hennes. "Hvorfor ikke be?" tenkte hun.

Naomi hadde lært på skolen å be om morgenen og om kvelden. Nå var det natt, så hvorfor ikke be om naturfagprøven? Naomi lukket øynene og foldet hendene. "Kjære Gud," sa hun, "vær så snill og hjelp meg å bestå denne prøven.

"Så forklarte hun til Gud at hun ønsket å bestå testen slik at hun kunne bli vitenskapsmann. Da hun var ferdig med å snakke med Gud, følte hun seg bedre. Hun var fortsatt litt bekymret, men hun var glad for at hun hadde klart å fortelle Gud om bekymringene sine. Hun studerte noen minutter til og la seg. Hun følte seg rolig etter å ha bedt og sovnet raskt.

Om morgenen følte Naomi seg fortsatt rolig, men hun følte seg også litt bekymret. Pappa forsikret henne om at alt ville gå bra.

"Det er greit," sa han. "Det er bare en karakter, og karakterer spiller ingen rolle i den virkelige verden."

Men Naomi ønsket fortsatt en god karakter på prøven.

Etter frokost gikk hun raskt igjennom notatene sine en siste gang på nettbrettet, og så hun dro til skolen.

Da det var tid for prøven, virket noe annerledes. Naomi forsto betydningen av ord som avstand, akselerasjon og hastighet. Prøven var ikke lett, men hun følte seg komfortabel da hun tok den.

Da hun fikk karakteren, så hun at hun hadde bestått med glans. Hun ble sjokkert og veldig glad.

Den kvelden, før hun la seg, ba hun takknemlig i sengen sin.

"Takk for at du hjalp meg med å få en god karakter," sa hun.

Nå elsker Naomi å be til Gud om alt. Hun har funnet ut at det er mye morsommere å be enn å bekymre seg.

"Ikke bekymre deg for noe annet enn om å be for alt," sa hun. Naomi har rett.

Tross alt sier Bibelen: «Vær ikke bekymret for noe, men la i alle ting bønneemnene deres komme fram for Gud i påkallelse og bønn med takk. Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare deres hjerter og deres tanker i Kristus Jesus. " (Filipperne 4:6, 7).

Naomi studerer ved Korat Adventist International School i Thailand, hvor mange barn kommer fra familier som aldri har hørt om Gud. En del av et trettende sabbatsoffer for flere år siden var med på å bygge skolen. Takk for ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet som vil hjelpe andre barn i Asia også å lære om Gud.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Korat (også kjent som Nakhon Ratchasima), Thailand, på kartet.
- Se en kort YouTube-video med Naomi på: bit.ly/Naomi-SSD.
- Vit at en del av det trettende sabbatsofferet i fjerde kvartal 2018 hjalp Korat Adventist International School, tidligere kjent som Adventist International Mission School, med å utvide til å bli en K-12-skole og flytte inn i en større skolebygning på et nytt campus.
- Last ned bilder for denne historien fra Facebook: bit.ly/fb-mq.
- Vit at denne misjonshistorien illustrerer følgende mål for Syvendedags Adventistkirkens strategiske plan "I Will Go": Åndelig vekstmål nr. 5, "Å disippelgjøre enkeltpersoner og familier til åndsfylte liv"; Åndelig vekstmål nr. 6, "Å øke deltakelse av barn, ungdom og unge voksne"; og åndelig vekstmål nr. 7, "Å hjelpe ungdom og unge voksne til å sette Gud først og eksemplifisere et bibelsk verdensbilde." For mer informasjon, gå til nettstedet: IWillGo.org.

Populære thailandske retter inkluderer pad thai (stekte nudler med stekt egg, (avbildet); tom kha gai (krydret kokosnøttsuppe med kylling og sitrongress); og khao neaow mamuang (ris kokt i kokosnøtt melk og servert med ferske mangoskiver).

Thailand | 31. mai

Ingen kake, ingen pannekaker

Mafuang

Da Mafuang var 4, fikk hun en dyrekake. Bestemor hadde kjøpt kaken på et kjøpesenter i Thailand, og hun ga den til mamma for å gi den til Mafuang.

Den lille jenta spiste fornøyd kaken. Det smakte så søtt og godt!

Men så skjedde det noe skummelt. Øynene hennes ble røde og hovne, og hun klarte ikke å puste.

Mamma var veldig redd, og hun hastet med Mafuang til sykehuset.

Legen sa at Mafuang var allergisk mot hvetegluten. Det betydde at hun ikke kunne spise flere dyrekaker. Det gjorde også at hun ikke kunne spise noe laget med mel.

Det var vanskelig for den lille jenta. Men helsen hennes avhenger av det. Før hun spiste noe, måtte hun sjekke først for å se om det inneholdt mel.

Så etter det, når Mafuang ville ha en hamburger på en gatekjøkken/restaurant, spiste hun bare kjøttet og osten. Hun kunne ikke spise bollen, og la den i søpla. Når hun bestilte en pizza, spiste hun bare osten og annet pålegg. Hun kunne ikke spise skorpen, og hun la skorpen i søpla. I bursdagselskaper spiste hun kremen på bursdagskaken og la resten i søpla. En gang slikket hun glasuren av en smultring og spurte vennene sine: "Vil noen ha en smultring?" Ingen ville det, så hun la den i søpla.

En dag, da Mafuang var 9, bestemte hun seg for å forsøke en spøk. Hun satt ved bordet til kveldsmat med bestemor og bestefar i spisestuen i huset deres i byen Korat. Mamma var på kjøkkenet, og pappa var ikke hjemme. På bordet sto et måltid med ris, stekte egg og tynne, fylte pannekaker. Mafuang visste at kveldsmaten hennes bare var ris og stekte egg. Hun måtte holde seg unna pannekakene fordi de inneholdt mel. Men hun ville se hva bestemor og bestefar ville gjøre hvis hun spiste pannekake. Så hun tok en pannekake med hånden og bet av en del av den.

Bestemor og bestefar ble sjokkert. "Hva gjør du?" Bestemor gråt. "Ikke svelg det!" utbrøt bestefar. I det øyeblikket, mens Mafuang grep og spiste en del av pannekaken, kom mamma ut av kjøkkenet. Hun så med gru på det som skjedde. Mafuang syntes at spøken hennes var morsom. Men hun hadde ingen plan for hva hun skulle gjøre videre. Plutselig fikk hun et sterkt ønske om å spytte ut pannekaken. Hun hadde aldri følt det slik før. Hun følte at pannekaken var noe ekkelt søppel i munnen hennes, og hun ville legge den i søpla.

Mafuang hoppet ut av stolen. Hun løp over rommet til en søppelbøtte i hjørnet og spyttet pannekaken ut av munnen.

Mor, bestemor og bestefar trakk et lettelsens sukk. De var så glade for at hun hadde spyttet den ut.

"Gjør aldri det igjen fordi du kan bli skikkelig syk," sa mamma.

Mafuang sa ikke noe. Hun visste ikke hva hun skulle si.

Men hun tenkte mye på det uvanlige kraftige ønsket som hadde overmannet henne om å spytte ut pannekaken som om det var det søppel. Hun tenkte lenge på det. Hun lurte på: "Hva skjedde?" Hvem ga meg lysten til å spytte ut pannekaken?»

Så husket hun skolen sin, hvor hun gikk i fjerde klasse. Hun hadde lært på misjonsskolen til syvendedags adventistene om himmelens Gud som skapte alle mennesker og bryr seg om dem. Hun hadde lært på skolen å be til Gud om morgenen og om kvelden. Mafuang hadde svaret. Himmelen Gud som skapte henne og tok vare på henne, hadde fylt henne med et sterkt ønske om å spytte ut pannekaken. Gud hadde reddet livet hennes.

"Jeg vet at det må være fra Gud," sa Mafuang. «Hvis jeg hadde svelget pannekaken, hadde jeg kanskje blitt sendt til sykehuset. Jeg tror Gud er hyggelig fordi han hjelper alle som trenger noe."

Mafuang studerer ved Korat Adventist International School i Thailand, hvor mange barn, som henne, kommer fra familier som ikke kjenner Gud. En del av et trettende sabbatsoffer for flere år siden var med på å bygge skolen hennes. Takk for ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet som vil hjelpe andre barn i Asia også å lære om Gud.

Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Korat (også kjent som Nakhon Ratchasima), Thailand, på kartet.
- Uttal Mafuang som: MAF-lang. Det er ingen "L" i navnet hennes, men det uttales med en "L"-lyd.
- Vit at Mafuang's navn betyr «stjernefrukt». Hun liker ikke stjernefrukt fordi hun synes den er for sur.
- Se en kort YouTube-video med Mafuang på: bit.ly/Mafuang-SSD.
- Vet at en del av det trettende sabbatsofferet i fjerde kvartal 2018 hjalp Korat Adventist International School, tidligere kjent som Adventist International Mission School, med å utvide til å bli en K-12-skole og flytte inn i en større skolebygning på et nytt campus.
- Vit at denne misjonshistorien illustrerer følgende mål for Syvendedags Adventistkirkens "I Will Go" strategiske plan: Misjonsmål nr. 2, "Å styrke og diversifisere adventisters misjon i store byer, på tvers av 10/40-vinduet, blant unådde og under-nådde folkegrupper, og til ikke-kristne religioner"; Åndelig vekstmål nr. 5, "Å disiplinere enkeltpersoner og familier til åndsfylte liv"; Åndelig vekstmål nr. 6, "Å øke deltakelse av barn, ungdom og unge voksne"; og åndelig vekstmål nr. 7, "Å hjelpe ungdom og unge voksne til å sette Gud først og eksemplifisere et bibelsk verdensbilde." For mer informasjon, gå til nettstedet: IWillGo.org.

Thailand | 7. juni

Rike barn

Renato

Renato flyttet langt, langt bort fra hjemmet sitt i Brasil for å bli misjonær i Thailand. Han underviser 100 barn i fjerde klasse på en syvendedags adventistskole i Bangkok.

Mens Renato fortsatt var hjemme i Brasil, ba han mye om å bli misjonær. Da han fikk en invitasjon til å bli misjonær i Thailand, trodde han at Gud hadde besvart hans bønner. Men da han kom til Thailand, var han usikker. Han hadde alltid trodd at misjonærer skulle lære fattige mennesker om Jesus. Men barna på den nye skolen hans var ikke fattige. De var rike barn. Alle kom fra velstående familier. Deres foreldre var ambassadører, modeller og fotballspillere.

Renato var forvirret. Hvorfor hadde Gud tillatt ham å komme til Thailand? Han ba: "Gud, ville du at jeg skulle reise over 10 000 kilometer for å tjene rike mennesker? Det er mange fattige mennesker i Brasil som trenger min hjelp. Hvorfor tok du meg hit?"

Så kom Renatos første dag som lærer på skolen. Han følte seg litt redd. Han følte seg litt nervøs i kroppen. Men på en eller annen måte klarte han å komme seg gjennom dagen.

Dagen etter bestemte han seg for å spise sammen med barna i skolens kafeteria. Han ville høre hva barna snakket om. Han ønsket å få nye venner.

Renato gikk i matkøen og fikk en bolle med nudler. Så satte han seg ved et bord med en gruppe fjerdeklassinger fra klassen hans. Men før han spiste, lukket han øynene for å be.

Vanligvis foldet Renato også hendene for å be. Men denne dagen strakte han ut hendene med håndflatene vendt opp. Han var ikke sikker på hvorfor han ba på den måten. Han bare gjorde det.

«Kjære Gud», ba han stille. "Takk for denne maten. Vær så snill å velsigne den."

Da han åpnet øynene, så han at en av hans nye elever, en 9 år gammel jente, stirret intenst på ham.

Da hun så at han så på henne, sa hun: "Hva gjorde du?"

"Jeg ba," sa han. Jenta så forvirret ut.

"Men du kan ikke be slik," sa hun. "Du må folde hendene."

Jenta kom, som mange av de 1500 barna på skolen, fra et ikke-kristent hjem. Ingen ba til himmelens Gud hjemme hos henne. Alt hun visste om å be til Gud hadde blitt undervist på skolen. Den forrige læreren hennes hadde lært henne å lukke øynene og folde hendene når hun ba, og nå kunne hun ikke forstå hvorfor Renato hadde lukket øynene, men ikke foldet hendene.

"Hører Gud denne typen bønn?" spurte hun.

"Absolutt!" sa Renato med et stort smil. «Han lytter til alle. Jeg har bedt mens jeg kjører bil med åpne øyne.»

Sjokk og forundring viste seg i jentas ansikt.

"Kan du be med åpne øyne?" sa hun.

Renatos smil ble større.

"Jeg har bedt mens jeg lager mat," sa han. "Jeg har bedt mens jeg trener."

Jentas sjokk og forundring ble enda større.

Renato bestemte seg for å ha det litt gøy. Han sa at han til og med hadde bedt til Gud på do.

"Hva?" utbrøt jenta. "Kan Gud høre deg der?"

"Gud kan høre deg overalt," sa Renato. "Han venter bare på at du skal snakke med ham. Noen ganger snakker han til deg selv om du ikke snakker til ham. Men du kan be til ham overalt, selv med åpne øyne og åpne hender."

Jenta sa ikke noe. Hun ble så sjokkert og overrasket at hun ikke engang blunket. Etter en lang stunds stillhet reiste hun seg og forlot bordet. Hun hadde mye å tenke på.

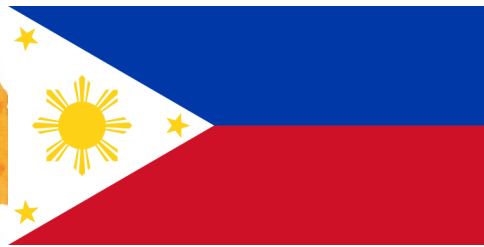
I det øyeblikket skjønnte Renato hvorfor Gud hadde sendt ham til Thailand. Rike barn trenger også å kjenne Gud. Å være misjonær handlet ikke bare om å dele Guds kjærlighet med fattige mennesker. Å være misjonær handlet om å dele Guds kjærlighet med alle, overalt.

Be for adventistmisjonærer som Renato ved Ekamai International School i Bangkok, Thailand, når de deler Guds kjærlighet med alle rundt om i verden. Takk for ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet som vil hjelpe flere barn å lære om Gud som hører bønner overalt.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Brasil og Thailand på kartet. Vis så Bangkok, Thailand, hvor Renato jobber som misjonær.
- Se en kort YouTube-video med Renato på: bit.ly/Renato-prayer.
- Oppmuntre barna til å strebe etter å bli, som Renato, misjonær i et annet land når de vokser opp. Fortell dem at de ikke trenger å bli voksne for å dele Guds kjærlighet hjemme og på skolen.
- Last ned bilder for denne historien fra Facebook: bit.ly/fb-mq.
- Vit at denne misjonshistorien illustrerer følgende mål for Syvendedags Adventistkirkens "I Will Go" strategiske plan: Misjonsmål nr. 1, "Å gjenopplive konseptet med verdensomspennende misjon og offer for misjon som en livsstil som involverer ikke bare pastorer, men alle kirkemedlemmer, unge og gamle, i gleden ved å vitne for Kristus og gjøre disipler"; Oppdragsmål nr. 2, "For å styrke og diversifisere adventisters misjoni store byer, på tvers av 10/40-vinduet, blant unådde og under- nådde folkegrupper, og til ikke-kristne religioner"; Åndelig vekstmål nr. 5, "Å disiplgjøre enkeltpersoner og familier til åndsfylte liv"; Åndelig vekstmål nr. 6, "Å øke deltakelse av barn, ungdom og unge voksne"; og åndelig vekstmål nr. 7, "Å hjelpe ungdom og unge voksne til å sette Gud først og eksemplifisere et bibelsk verdensbilde." For mer informasjon, gå til nettstedet: IWillGo.org.

Fillipinene | 14. juni

Et nytt hjerte

Hannah

Hannah elsket tvillingbrødrene sine, Zechy og Jerry, men de kunne være så irriterende. Som deres eldre søster følte hun at hun trengte å sørge for at de oppførte seg pent og var veloppdragne.

Så hun sa ifra til lunsj da guttene fylte tallerkenene sine med mat.

"Spar litt til mamma og pappa," sa hun.

"Det er greit," sa Zechy, uten å legge tilbake noe mat.

«Mamma og pappa har allerede spist,» kimet Jerry inn.

Men det virket for Hannah som om gutten hadde tatt for mye mat, og hun ville at de skulle legge litt tilbake.

«Nei, de har ikke spist ennå,» insisterte Hannah med stigende stemme. "Spar noe til dem."

"Virkelig, det er greit," erklærte Zechy, og stemmen hans steg også.

Da pappa og mamma overhørte den økende uenigheten, prøvde å gjenopprette roen.

"Det er greit," sa pappa.

"La guttene spise," sa mamma.

Men det var ikke alt som Hannah syntes var irriterende. Tvillingene likte også å gå inn på rommet hennes og leke med lekene hennes. Hun ble skremt en dag da de tok bamsen hennes og begynte å leke-slåss med den. Hun var bekymret for at de ved et uhell kunne rive den fra hverandre. Hun tok tak i bamsen. "Lek med deres egne ting," hvisket hun heftig.

Hun hvisket fordi hun ikke ville forstyrre pappa og mamma. Familien bodde i en leilighet på campus til Adventist International Institute of Advanced Studies på Filippinene. Pappa var i et annet rom og studerte for å bli misjonær, og mamma jobbet.

Tvillingene brydde seg ikke selv om Hannah hadde tatt bamsen. De fant en annen bamse på rommet hennes og begynte å leke og slåss. "Stopp!" Hannah hvisket. "Ta deres egne ting å leke med."

Og slik fortsatte det og fortsatte og fortsatte. Det var så irriterende. Hannah visste ikke hva hun skulle gjøre.

Så dro Hannah og familien hennes på bønneuken på Adventist International Institute of Advanced Studies.

Hannah lyttet nøye til taleren. Hjertet hennes ble rørt da hun hørte om Jesu store kjærlighet. Da taleren spurte hvem som kunne tenke seg å gi sitt hjerte til Jesus og bli døpt, så hun opp på foreldrene. "Pappa og mamma, skal jeg gå?" hvisket hun.

Pappa og mamma så at Hannah elsket Jesus veldig høyt. De så at Den Hellige Ånd talte til hennes hjerte. De nikket med hodet som tegn på at hun kunne gå. Hannah gikk frem. Zechy og Jerry ble med henne, det samme gjorde andre barn.

Pastoren ba en spesiell bønn for barna og inviterte dem til å studere Bibelen med ham. Så, på en lys, glad

sabbat, ga Hanna og hennes brødre sine hjerter til Jesus i dåpen.

Noe skjedde etter dåpen hennes. Hannah begynte å våkne 30 minutter tidligere for å ha sin egen morgenandakt. Mens hun leste, følte hun at Gud virkelig var med henne. Hun likte å være sammen med Gud, og hun ba. «Kjære himmelske Fader,» hvisket hun. "Takk for denne dagen. Vær så snill å hjelp meg å forstå det jeg leser. Hjelp meg å forstå det jeg hører i dag. Vær så snill å velsigne mine foreldre og brødre.»

Mens Hannah ba, begynte ting å endre seg hjemme. Hun fant ut at tingene som en gang irriterte henne ikke lenger var irriterende. Hun var ikke lenger irritert over noe, og hun hadde bare hyggelige ting å si til brødrene sine.

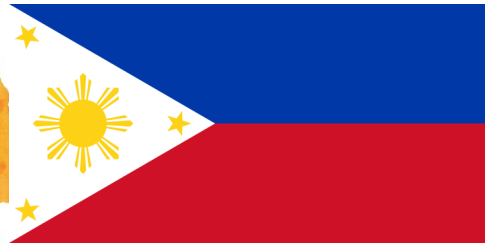
I dag er Hannah glad hele tiden, og hun er sikker på at det er Gud som får hennes hjerte til å bli som hans. "Gud forandrer hjertet mitt," sa hun.

Ditt trettende sabbatsoffer dette kvartalet vil hjelpe barn i Sør-Asia-Stillehavsdivisjonen, som inkluderer Filippinene, å lære om Gud som forandrer hjerter til å bli som hans. Takk for at du planlegger en sjenerøs kollekt 28. juni.

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Uttale Zechy som: ZAK-i.
- Se en kort YouTube-video av Hannah på: bit.ly/Hannah-SSD.
- Forklar barna at Gud forandret Hannas hjerte. Efeserne 4:31, 32 sier: "Slutt å være bitter og sint og sint på andre. ... Vær i stedet snill og barmhjertig og tilgi andre, akkurat som Gud tilgav deg på grunn av Kristus». Spør barna om de vil at Gud skal forandre deres hjerter.
- Oppmuntre barna til å være som Hannah og ha morgenandakter med bønn hver dag. Morgenandakter med bønn er et nøkkelsteg mot å få et nytt hjerte.
- Last ned bilder for denne historien fra Facebook: bit.ly/fb-mq.
- Vit at denne misjonshistorien illustrerer følgende mål for Syvendedags Adventistkirkens strategiske plan "I Will Go": Åndelig vekstmål nr. 5, "Å disippelgjøre enkeltpersoner og familier til åndsfylte liv"; Åndelig vekstmål nr. 6, "Å øke deltagelse av barn, ungdom og unge voksne"; og åndelig vekstmål nr. 7, "Å hjelpe ungdom og unge voksne til å sette Gud først og eksemplifisere et bibelsk verdensbilde." For mer informasjon, gå til nettstedet: IWillGo.org.

Fillipinene | 21. juni

Klø, klø, klø

Lillegutt

Lillegutt følte seg så trist. Hendene hans klødde, føttene hans klødde, og han visste ikke hva han skulle gjøre for å få kløen til å forsvinne.

Lillegutt og hans familie bodde langt unna ethvert sykehus. De bodde langt unna leger og sykepleiere. De bodde i en landsby høyt oppe i fjellene på Filippinene. De andre guttene og jentene i landsbyen hadde også kløende hender og kløende føtter. Ingen visste hva de skulle gjøre med det.

Så en dag kom to unge kvinner til landsbyen. Lillegutt hørte dem si at de var misjonærer langveisfra. Han hørte dem si at de skulle bo et år i landsbyen hans. Så så en av dem direkte på ham og inviterte ham til å høre historier om Gud.

"Kom til fjellelva som renner ved siden av landsbyen, og sørg for å invitere vennene dine," sa hun med et lyst smil.

Kort tid etter satt Lillegutt og et dusin andre barn på den steinete bredden av elven sammen med de to misjonærene. Lillegutt lyttet interessert da en misjonær åpnet en bok med fargerike bilder og begynte å lese en historie om Gud. Men så begynte hånden å klø. Han klødde den. Foten hans begynte å klø. Han klødde den også. Så klødde den andre hånden og foten hans, og han klødde dem. De andre barna kjente også kløe, og alle klødde og klødde Lillegutt og klødde. Det var vanskelig å høre på historien om Gud mens de klødde seg.

Misjonærene la merke til at barna ble distraheret av kløen, og de så nøye på hendene og føttene. «Jeg har en idé», sa en av misjonærene. "Jeg så et lignende utslett da jeg var en liten jente i landsbyen min. Vi kokte guavablader i vann, og så badet vi hender og føtter i vannet. La oss prøve det her.

" De to misjonærene spurte barna om de hadde guavatrær i landsbyen. Lillegutt pekte ivrig ut et guava-tre. Misjonærene plukket løv og ba barna hente bøtter eller skåler hjemme. Lillegutt sprang av gårde.

Da han kom tilbake, fant han misjonærene igang med å koke guavablader i en stor gryte med vann. Så fjernet misjonærene kjelen fra bålet og ventet på at vannet skulle kjøle seg ned. Mens de ventet, lærte misjonærene barna glade sanger om Gud. Så helte misjonærene vann i barnas bøtter og skåler. «La oss be til Gud om hjelp», sa en. Den andre viste barna hvordan de skulle lukke øynene og folde hendene. Hun ba: "Kjære Gud, vær så snill å helbrede disse barna. I Jesu navn, Amen.

" Lillegutt og de andre barna la hendene i beholderne og ventet i 20 minutter. Så skiftet de vannet, satte føttene i beholderne og ventet ytterligere 20 minutter. Tiden fløy avsted mens de sang lystig om Gud.

Hver dag etter det kokte misjonærene blader, ba og badet barnas hender og føtter. De viste alle mammaene hvordan de skulle gjøre det samme. Etter to uker forlot de hvite ujevnheter barnas hender og føtter. Alle var så glade!

Så inviterte misjonærene barna til å komme tilbake til elvebredden for å høre historier om Gud. Lillegutt gikk. Nå kunne han lytte oppmerksomt fordi han ikke lenger ble distraheret av kløende hender og føtter. Han ønsket å vite mer om den Gud som hadde hørt misjonærenes bønner og helbredet ham.

De to unge kvinnene som hjalp Lillegutt ble opplært til å være misjonærer ved et senter bygget ved hjelp av et trettende sabbatsoffer i 1986. Takk for at du planlegger et sjenerøst trettende sabbatsoffer 28. juni som vil hjelpe flere barn å lære om Jesus i Asia .

Av Andrew McChesney

Tips til fortellingen

- Vis Filippinene på kartet.
- Vis så Sierra Madre, landets lengste fjellkjede, der Lillegutt bor.
- Vet at Lillegutt tilhører Dumagat-stammen, en unådd folkegruppe hvis tradisjonelle tro er animisme. Misjonærene i historien er filippinske frivillige med 1000 Missionary Movement, som mottok en del av det trettende sabbatsofferet for sitt treningssenter i Silang, Filippinene.
- Se en kort YouTube-video med en av misjonærene, Bam-Bam, fra denne historien: bit.ly/Bam-Bam-SSD.
- Last ned bilder for denne historien fra Facebook: bit.ly/fb-mq.
- Vit at denne misjonshistorien illustrerer følgende mål for Syvendedags Adventistkirkens "I Will Go" strategiske plan: Misjonsmål nr. 2, "For å styrke og diversifisere adventistenes misjon... blant unådde og under- nådde folkegrupper"; Åndelig vekstmål nr. 5, "Å disippelgjøre enkeltpersoner og familier til åndsfylte liv"; Åndelig vekstmål nr. 6, "Å øke deltakelse av barn, ungdom og unge voksne"; og åndelig vekstmål nr. 7, "Å hjelpe ungdom og unge voksne til å sette Gud først og eksemplifisere et bibelsk verdensbilde." For mer informasjon, gå til nettstedet: IWillGo.org.

Nasjonalfuglen på Filippinene er den filippinske ørnen, den nasjonale blomst er Sambac jasmin, og nasjonaltreet er narra, eller filippinsk mahogni. Den truede filippinske ørnen (bildet), som spiser aper, overlever så vidt avskoging.

13. sabbat | 29. mars

Mirakel til sjøs

Jukung

Dette er en historie om et mirakel på en jukung.

En jukung er en tradisjonell indonesisk båt. Den ser ut som en vanlig kano — den er lang og smal og ofte laget av tre. På hver side av båten er det lange flottører som kalles utriggere. Støttebenene hjelper båten med å holde balansen på vannet og ikke velte. Bak i jukungen sitter en kraftig påhengsmotor som driver båten fremover.

Jukungen i denne historien så ut som en hvilken som helst vanlig jukung. Det var ikke en spesiell farge. Det var ikke en spesiell lengde. Den hadde ingen spesiell påhengsmotor.

Men den hadde en spesiell passasjer.

Pastor Eduard så jukungen komme til øya der han bodde. Han så statlige medisinske arbeidere gå av båten og besøke landsbyen hans. Så så han legearbeiderne forberede seg til å dra på jukung. Han spurte hvor de skulle og fikk vite at de reiste til en øy hvor han ville. På øya bodde tre syvendedags adventistfamilier som ikke hadde egen kirke. De hadde heller ikke egne båter for å reise til en øy med kirke. De møttes i et av sine hjem for å tilbe på sabbaten. Men nå var det slutt på kvartalet da de skulle vaske hverandres føtter, drikke druesaft og spise usyret brød for å minnes Jesu død som en del av nattverdsgudstjenesten. De ønsket at pastor Eduard skulle komme og tilbe sammen med dem.

Pastor Eduard hadde ikke egen båt, så han spurte de medisinske arbeiderne om han kunne reise med dem på deres jukung til øya.

De ble enige, og jukungen la i vei fredag ettermiddag.

Rooooooooooooooooooooarrrrr! Jukungen satte fart over vannoverflaten. Vinden føltes godt i ansiktet til pastor Eduard. Han gledet seg til å tilbe sammen med landsbyboerne.

Men så slo det til en storm. Regnet falt i strømmer. Vinden blåste voldsomt. Men båten fortsatte farten gjennom det røffe vannet.

Rooooooooooooooooooooarrrrrr!

Plutselig Rooooooooooooooooooooarrrrrr stoppet! Motoren ble stille. Pastor Eduard og helsearbeiderne og båtføreren så på hverandre. Alt de kunne høre var regnet som dunket og vindens hyl.

Båtkapteinen rykket i en snor for å prøve å starte motoren på nytt. Ingenting skjedde. Han prøvde igjen. Kjenn! Kjenn! Ingenting skjedde.

Jukungen sluttet å farte over vannet. Nå var det prisgitt vinden og bølgene. Den slengte frem og tilbake som en kork på vannet. Det gikk en time. Så to timer. Tre timer. Fire timer.

Legearbeiderne var veldig redde. Alle gråt. De hadde hørt historier om båter som sank i uvær, og de var redde for at de skulle dø. En kvinne ropte brått: "Jesu blod! Jesu blod!"

Pastor Eduard snudde seg for å se hvem som ropte på Jesus om hjelp. Han ble overrasket over å se at det var en kvinne som ikke engang var kristen. Hun trodde ikke på Jesus. Men i sin frykt ropte hun på Jesus.

Kvinnen så pastor Eduard så på henne. Hun husket at han var en kristen som trodde på Jesus, og hun ba ham om å be for jukungen.

"Jeg har gjort mitt for å påkalle Jesu navn," sa hun. "Nå påkaller du som pastor Jesus så vi kan bli frelst."

I det øyeblikket hørte pastor Eduard en annen stemme. Stemmen var myk og mild. Likevel kunne han høre det over bruset fra regn og vind. Den sa: "Be båtkapteinen koble drivstoffslangen til den andre drivstofftanken."

På jukungen var det to drivstofftanker, en vanlig drivstofftank og en reservedrivstofftank for nødssituasjoner. Tankene ga drivstoff for at båtmotoren kunne gå.

Pastor Eduard ble overrasket over å høre stemmen, men han kranglet ikke. Han følte at han måtte adlyde. Selv om han ikke kunne noe om båter, gikk han til kapteinen og ba ham fjerne drivstoffslangen fra den vanlige drivstofftanken og koble den til reservedrivstofftanken. Kapteinen hadde allerede prøvd å koble slangen til reservedrivstofftanken. Men han kranglet ikke. Han følte også at han måtte adlyde. Han trakk umiddelbart slangen ut av den vanlige drivstofftanken og koblet den til reserve-tanken.

Så kalte pastor Eduard til seg kapteinen og medisinske arbeidere for å bli med ham i bønn til Jesus. De medisinske arbeiderne sluttet å gråte mens de anstrengte ørene for å lytte til bønnen.

«Herre Jesus, våre liv er virkelig i Dine barmhjertighets hender», ba pastoren. "Din vilje skje."

Så snudde han seg mot kapteinen. "Start motoren," sa han.

Kapteinen trakk i snoren for å starte påhengsmotoren på nytt. Kjenn!

Det gikk et brøkdels sekund, og motoren våknet til live. Chuff-chuff-chuff-rrrOOOAAARRR!

Alle medisinske arbeidere, inkludert kvinnen som ikke trodde på Jesus, utbrøt samtidig: "Pris Herren!"

Regnet sluttet ikke, og vinden stilnet ikke. Men motoren fortsatte å brøle, og jukungen nådde øya trygt. Legearbeiderne fortalte umiddelbart alle på øya at Jesus hadde reddet livet deres.

«Det er på grunn av Jesu navn», sa kvinnen som ikke trodde på Jesus. "Da vi påkalte Jesu navn, hjalp Gud oss til å komme oss gjennom dette."

Hun fortalte pastor Eduard at nå tror hun på Jesus.

"Nå vet jeg at Jesus ikke bare er en lærer og en profet, men at han er Gud og har kontroll over naturen. Jesus er den som brakte oss trygt hjem."

Den sabbaten var en ekstra spesiell dag for pastor Eduard. Ikke bare feiret han nattverd på øya, men han hadde også sin egen spesielle misjonshistorie å fortelle.

I dag er også slutten av kvartalet, og en del av dagens trettende sabbatsoffer vil hjelpe folk i Indonesia å vite om Gud som hører bønner. Ditt trettende sabbatsoffer vil bidra til å åpne Papua Adventist Theology College i Nabire, Indonesia. Det vil også gå til en førskole i Myanmar, et Life Hope-senter for innflytelse i Myanmar, og en helseklinikk i Brunei. Tusen takk for ditt sjenerøse tilbud i dag.

Andrew McChesney

Tips til fortellingen

Vis Indonesia på kartet.

Se en kort YouTube-video av pastor Eduard: bit.ly/Eduard-SSD.

Last ned bilder for denne historien fra Facebook: bit.ly/fb-mq.

Del oppdragsinnlegg og raske fakta fra Den sørasiatiske Stillehavsddivisjon: bit.ly/ssd-2025.

Denne misjonsfortellingen illustrerer følgende mål i Syvendedag Adventistkirkens strategiske plan, «I Will Go»: Mål nr. 5 for åndelig vekst: «Å hjelpe stadig flere individer og familier til å bli disipler og til å leve liv fylt av Ånden»; Mål nr. 6 for åndelig vekst: «Å oppnå at barn, ungdommer og unge voksne får større erkjennelse og økt delaktighet i menighetslivet»; og Mål nr. 7 for åndelig vekst: «Å hjelpe ungdommer og unge voksne til å sette Gud først i livet og følge en bibelbasert livsstil». Finn ut mer om den strategiske planen på IWillGo.org.

Før 13. sabbat

Minn alle sammen på at misjonsofferet som de gir, er gaver som hjelper med å spre Guds ord i hele verden, og at ¼ av 13. sabbats offer i dag går til fire Den sørasiatiske Stillehavsddivisjon. Prosjektene står oppført fremst i heftet og bakpå heftet.

Fortelleren trenger ikke lære seg fortellingen utenat, men han eller hun bør være godt nok kjent med historien til at de ikke trenger å lese den direkte. Alternativt, kan barna lage skuespill av fortellingen.

Før eller etter fortellingen, bruk et kart til å vise de aktuelle stedene i Den sørasiatiske Stillehavsddivisjon-mottar midler fra 13. sabbats offer:

- Førskole, Myanmar Union Adventist Seminary, Myaungmya, Myanmar
- Life Hope Center, Yangon, Myanmar
- Helseklinikk, Brunei
- Papua Adventist Theology College, Nabire, Indonesia

Kommende 13. sabbats prosjekter

Den sørafrikanske-Indiske havs divisjon vil bli omtalt neste kvartal, og de trettende sabbatsprosjektene vil omfatte:

- Ny ungdomsskole, nordlige Zambia
- Personalbolig, Yuka Adventist Hospital, Kalabo, Zambia
- Misjonsbåt, Lake Bangweulu, Zambia
- Kjøkken og vaskerom, Chitanda Lumamba Adventist Hospital, Chibombo, Zambia
- Helse- og velværesenter for innflytelse, Umhlanga, Sør-Afrika
- Barneprosjekter: Animerte historier basert på Åndens frukt, og distribusjon av speiderbibler i
Den sørafrikanske-Indiske havs divisjon

Ressurser til lederen

Last gjerne ned Mission Spotlight-videoen gratis. Den inneholder reportasjer fra hele Den sørsiasatiske Stillehavsdivisjon og andre steder. Last ned eller strøm fra nettsiden til Hope Channel.

<http://www.hopechannel.no/on-demand/episoder/ml/mission-spotlight-2q25/>

Den sørasiatiske Stillehavsddivisjon

